

Sange

afsigne ved Arbejdernes Grundlovsfest
den 5te Juni 1873.

Opraab til Arbejderne.

Mel.: Egen Melodi.

Længe med Taalmod vi bøjed' vor Nakke,
Gik under Laget ved Nat som ved Dag,
Vi havde lært kun at lyde og talke —
Talke endog for Tyrannernes Slag;
Vi havde lært kun at tie og smile,
Naar man os haanligt tilfasted' vort Brød;
Vi havde lært kun at trælle, ej hvile,
Hvilen, den fandt vi ilskun i vor — Død!

Blikket var brustent og sørket var Ho'edet,
Gusten og bleg var vor Farve paa Kind,
Kraftløst i Aarene rullede Blodet,
Slaver vi vare i Aand og i Sind.
Vante vi vare at lide og yde,
Det var den Urv, vi fra Fædrene fik;
Aldrig vi kendte at leve og nyde,
Det var den Lod, som til Herrerne gik.

Og vore Kvinder — ja blevé de ikke
Tidt for Tyrannernes Luner en Boldt?
Havde de svaret hans Lyster og Blikke,
Kasted' han bort dem saa haanligt og koldt.
Og vore Børn — ja, mon de skulde møde
Lydere Dage og blidere Kaar?
Nej, ti selv Haabet derom var en Brøde,
Straffen derfor var jo grusom og haard.

Saaledes er det og saa det forbliver,
Hvis ikke selv vi tør vove et Skridt;
Det er den yderste Nød, som os driver:
Træder da op iikun frejdigt og frit!
Lige vi fødtes med vore Tyranner,
Lige i Evner og lige i Aand;
Hvorfor ej plante da Lighedens Banner,
Hvorfor ej bryde da Trældommens Baand?

Ta, lad det bære, hvad eller lad briste,
Det er jo næsten det Samme for os,
Vi har jo Intet, slet Intet at miste:
Byder da frejdigt Tyrannerne Trods!
Intet med Uret vi vil os tilliste,
Nej, kun vort Eget vi fordre med Met;
Wil man det ikke, velan lad det briste:
Ove vi ville da Kampens Idræt.

Om vi skal lade os binde og baste,
Lystre for evigt Tyrannernes Ord,
Eller vi sikkert skal Baandene faste:
Sé, paa os selv det alene beroer,
Ere vi enige, fange vi Sejer,
Binde til Lighed og Frihed igen;
Samler da alle de Kræfter, J ejer,
Stander saa fast da, J Arbejdets Mænd!

S a n g e

ved

Arbejdernes Grundlovsfest

i Dyrehaven den 5te Juni 1877.

Sang for Grundloven.

Mel.: Vi Sømænd gør ej mange Ord.

Bor Grundlov er et Herressjold,
Der stal vor Frihed Størme
Imod Tyranners Aag og Bold
Og Reaktionens Bærme;
Derfor maa Folket viljefast
Sit Skjold mod Fjenden vende,
Hvis ej det brat i Baand og Båst
Vil trælebunden ende.

Ti Kliken med de fine Hjer
Alt haaner Frihedsvarket,
Og Krybbyrspressens Øglehar
Dar denne Flot forsikret;
Imens en fuldblods Junferslægt
Med slaviske Lakajer,
Ket gerne straks bortraned frælt
Den Grundlov Danmark ejer.

Ti den er som et Anter for
Bor Friheds lille Skude,
Og brisier dette, af da gaar
Vi strats i Drift derude
Paa Reaktionens stumle Hav,
Hvor Enevælden ruger,
Og hvor Vilfaarlighedens Gab
Over Frihedsytring sluger.

Derfor vaagn op! det kuler stift,
Over Frihedsmand paa Dækket!
Vel sik vor Grundlov myd en Rist;
Men ej vort Mod er stækket.
Naar Folket slugs med Haand og Mund
Til Raad og Daad er rede,
Da klarer vi not Stær og Grund,
Og kan vor Grundlov frede.

Her midt i Stovens friske Hal,
Hvor tusind fugle sjunge,
Et kraftigt, nordisk Hurra stal
For Danmarks Grundlov runge.
Den viser Vejen hvorpaa vi
Stal dristigt fremad trænge,
For engang ret at blive i ri,
Bor Grundlov leve længe.

Sang for Socialdemokratiet.

Mel.: Du gamla, du frista, du fjälhöga Nord.

Vi stuer den yppige, rige Natur,
Der bugner af kraftig Vælt og Grøde;
Men konstige Forhold har rejst som en Mur,
Der hindrer Mængden i at faa sin Føde.

Uvidenhed, Misbrug og stændige Vaand
Har huet de Mange imod Jorden,
Og opdynget Skatte paa Enkeltmands Haand,
Ja slabt vor Nutids hele Samfundsorden.

Men vi, som kun higer mod Frihed og Ret,
Samt Lighed og Broderskab for Alle,
Vor sprænge det Guldkalvens udspandte Net,
Hvis ej vi vil som Øfre i det falde.

Fra Danmark til Indien og Afrikas Kyst,
Fra Kina til Vestens store Stove,
Der stiger et Sul fra hver Arbejders Bryg,
Et Sul, der ruller vide over Bove.

Og Suffet fortæller om Hunger og Nag,
Om Krige hvor Broder myrder Broder;
Vi vi er dog Brodre trods Farve og Sprog,
Da Jorden er vor fælles Høstermoder.

Og slittet' som Brodre vi inderlig Bagt,
Og omslynged' Kloden som en Kæde,
Da sit vi med Krigsgalstabdomonen Magt,
Og tunde trygt om Hjemmets Arne frede.

Da skalde den slittige Arbejder faa
Sit Udbytte, helst og ubestaaret,
Og da skalde Kundstabens Solstraaler naa
Til selve Follets Marv hver Dag i Året.

Lad os for at naa dette lysende Maal
Da fylkes om Enighedens Rane;
Naar Troen er sat og naar Viljen er Staal
Kan Skrander ej os stanse paa vor Bane.

Ja fremad hver Arbejdets ærlige Son!
Trods Mænker og trods Tyranners Torden,
Vort Valgsprog og Sejren faa herlige Lon
Er Frihed, Lighed, Broderskab paa Jorden.

Saxo W. Wiegell.

Til det arbejdende Folk.

Met: Jeg viser ej Stormand.

Hvem er det, Du Arbejdeis Barn falder Stor?
Er Fyrster og Adel da blevet
Indrøget saa dybt her i Hjerterne, hvor
Vi Frihed og Lighed har strevet?

Nej! „Purpur“ og „Sjolde“ blev ifkun berømt
Blandt Dumhed og Ladhedens Trælle;
Af fribaarne Mænd blev det siedje fordomt —
Historien kan det fortælle.

Al Hæder og Ere skal følge med Hlid,
Med Arbejde, Virken og Videns;
Ej satte Naturen en Eneste hid, —
Med Net til at bortøde Tiden.

Kun „Stor“ er det holdt, der vil hævde sit Ny,
— Vil værne sin Friheds Gudinde —
Og modig gaar fremad, naar Uvejrets Sty
Sig samler ved Samfundets Tinde.

Du Folkeaand! Lojt Dig i Frihedens Navn;
Paa Jorden Dig Vejen staar aaben.
Se Arbejderstaren, den aabner sin Havn
Imod Dig, Du Fremtidens Baaben.

Vslug.

Til Kvinden.

Met: La Parisienne.

Der gaar en Gæring gennem Tiden,
Og Folkets Masje staar paa Vagt,
At drage rustet frem i Striden,
Og knuse Reaktionens Magt,
Mens Lighedsbanneret i Binden
Sin røde Jane viser Fjenden,
Og i Aandens Hærd
Hæsjes Tantens Sværd
Til en Kamp for alle Undertryktes Værd.
:: Just derfor og for Kvinden. ::

Var det af ussel Jordoms Lænke,
Hun i Umyndighed blev holdt,
Blev hendes Erne til at tænke,
Af Magtens Nachet kuet holdt,
Var hun af en forvorpen Skare,
Betragtet som en Handelsvar
Som man offred Alt,
Naar det Penge gald
Og for Mandens „Tje ald
:: I Egoismens Snare

Men er der Plads i vores Stæder,
Som ingen Jordom mer gør træt,
Er Kvindens Maal trods alle Farer:
Selvstændighed og Stemmeret.
Ja! hun, som om vort Hjerle freder,
Har ej blot Pligt, men Heltigheder,
Og hvert Broderfærd
Slutter Vnsket ind.
Om at Frihedsfoliens snare Morgenstün
::: Bebuder Kvindens Glæder. :::

Adolph C. Meyer.

Til Slutning afhønges Socialisterne's Marsch.

Fest-Program.

Foreningerne samles med Fane paa Nørrevolgades Boulevard Kl. 11 $\frac{1}{2}$, og afgaar Kl. 12 fra Samlingspladsen ad følgende Gader: Gotersgade, Kongens Nytorv, Holmens Kanal, Niels Juels-gade til Dampfisibene ved Havnegade, hvorfra Toget med dertil tilhørende Skibe afgaar til Bellevue Kl. 1. Toget samles ved „Røde Port“ Kl. 4, og afgaar umiddelbart derpaa til Festpladsen ved den slesvigiske Sten, hvor Taler og Sange vil afveksle i følgende Orden:

- 1) Sang for Grundloven, af S. W. Wiegell.
- 2) Talen for Grundloven, af Redaktør A. Hansen.
- 3) Sang for Socialismen, af S. W. Wiegell.
- 4) Talen for Socialismen, af Journalist A. Mundberg.
- 5) Sang for det arbejdende Folk, af Pilug.
- 6) Talen for det arbejdende Folk, af Hordum.
- 7) Sang for Kvinden, af Adolph C. Meyer.
- 8) Talen for Kvinden, af Fr. A. Herv.

Hr. Scheuerlein vil fungere som Dirigent.

Der er forberedt et udmarket Musikkorps, som vil blive fordelt paa 3 Steder i Toget og musicer ajetteslende fra Togets Afgang og indtil Festens Slutning.

Knudsen. Teppervien. Clausen. Scheuerlein.

Sørensen. Holm. Lamp.
Rascherer. Normand.
